

מהאדם בחייו מטמא כמת, מכל מקום הואיל והאבר מחובר במקצת אינו מטמא (229).

מת האדם — הבשר המדולדל טהור, לפי ש"מיתה עושה ניפול", והרי זה כבשר שנפל מהאדם קודם מיתתו, ובשר הפורש מן האדם החי טהור לגמרי.

אבל האבר המדולדל מטמא משום אבר מן החי מטמא כמת, אבל אינו מטמא משום אבר מן המת, דכיון שמיתה עושה ניפול, הרי זה נחשב שנפל האבר בחי האדם, ואבר שפירש מאדם חי מטמא בטומאת אבר מן החי ולא בטומאת אבר מן המת. [ויש הבדל בין שתי הטומאות כמבואר בגמרא]. דברי רבי מאיר.

ורבי שמעון מטהר. [בגמרא יתבארו דבריו].

גמרא:

והוינן בה: ורבי שמעון דמטהר לגמרי את האבר המדולדל לאחר מיתה — מאי טעמיה?

מה נפשך, אי סבר "מיתה עושה ניפול",

אם כן ליטמא משום אבר מן החי, שהרי זה נחשב לאבר שפירש בחי האדם?

ואי סבר "אין מיתה עושה ניפול", והרי זה נחשב שפירש האבר לאחר מיתה האדם, אם כן ליטמא משום אבר מן המת? ומדוע רבי שמעון מטהר לגמרי את האבר המדולדל?

ומשנינן: רבי שמעון בעלמא קאי.

רבי שמעון לא בא לחלוק על אבר המדולדל שהוא מטמא כאבר מן החי, אלא על עיקר טומאת "אבר מן המת" הוא בא לחלוק.

דקאמר תנא קמא "והאבר מטמא משום אבר מן החי ואין מטמא משום אבר מן המת", אלמא דקסבר אבר המת בעלמא היכא שפירש ממנו לאחר מיתה מטמא,

ואמר ליה רבי שמעון לתנא קמא: אבר מן המת בעלמא לא מטמא. אלא אם כן יש עליו כזית בשר או עצם כשעורה שאז הוא מטמא בתורת בשר ועצם מן המת.

דכבר מצינו שנחלקו בזה תנאים: דתניא: אמר רבי אליעזר: שמעתי ש"אבר מן החי" באדם מטמא.

אמר לו רבי יהושע: וכי משום ששמעת שאבר מן החי מטמא אתה סבור שמן החי דוקא ולא מן המת?

הכשר לקבל טומאת אוכלין, זה לא יתכן באדם, לפי שאם מת האדם אין האבר מקבל טומאה כלל ואף לא על ידי מחשבה, לפי שאין רגילות לאכול אבר מן המת, ואף על ידי מחשבה לא חל על זה שם אוכל דבטלה מחשבתו, כמבואר במסכת כריתות [כא א], ולכן לא נקטה המשנה דין טומאת אוכלין באבר של אדם אף ברישא.

229. דין זה שוה לדין ששנינו לגבי אבר המדולדל בבהמה, שבעוד שהבהמה חיה אינו מטמא בטומאת אבר מן החי. אך הקשה הרש"ש, מדוע לא נקטה המשנה שהאבר המדולדל באדם מטמא בטומאת אוכלין על ידי הכשר כמו לגבי בהמה? ותירץ, דבאמת האבר מקבל טומאת אוכלין, אך הדין ששנינו לגבי בהמה בסיפא, שאם מתה הבהמה הבשר צריך